

FESTA MAJOR DEL BESÒS I EL MARESME 2018

*El pregoner per a la Festa Major de l'any 2017 ha estat una de les persones que millor coneix el barri: **Eduard Miró i Saladrigas**. És mestre, llicenciat en Filologia catalana i director del Col·legi Miró, poeta, rapsode i dinamitzador cultural. Ha estat molt guardonat amb nombrosos premis pel seu treball literari i de promoció de la cultura. Des d'aquestes pàgines, el nostre agraïment.*

PREGÓ DE FESTA MAJOR. (9 de juny de 2017) **Eduard Miró i Saladrigas**

Antes de empezar este pregón que inaugura la Fiesta Mayor de los barrios Besós y Maresme, quiero agradecer a los organizadores el honor de ser el pregonero de este año 2017. Una gran responsabilidad en mis manos, o mejor dicho, en mis palabras.

Estamos en un territorio que me ha acompañado durante mis 58 años de vida, que lo llevo tatuado en la piel, porque forma parte de mi existir.

Però abans de seguir, dir-vos, que tot i que la meua llengua materna és la catalana, i per tant, és amb la que m'expresso amb més fluïdesa, he decidit fer el pregó bilingüe, com a símbol de la bona comunicació, entesa i bona convivència que hi ha hagut des de sempre i amb respecte entre els veïns i veïnes del nostre barri.

Y entrando en materia, os he de confesar, que resumir 58 años de vida en unos minutos de discurso, me ha sido francamente difícil. Una vida que ha caminado paralela, al unísono con los cambios tan radicales como inesperados de estos barrios, es imposible de sintetizar; aunque nos dicen que a los poetas se nos da bien la síntesis: decir muchas cosas en pocas palabras y que además emocionen al público asistente.

Uno de los acontecimientos que recuerdo con mucha emoción, fue cuando inauguramos el monumento con láser verde que hay al final de la Rambla de Prim, situado cerca del Museo de Ciencias Naturales, el de color azul.

Fue el año 1992, y me pidieron que recitara unos versos que hay en la base de dicho monumento, escritos por el poeta de Lleida, Marius Torres, en memoria de los fusilados en el Campo de la Bota.

Los versos del poeta que están grabados en piedra y los podréis leer si os acercáis allí, dicen: *“Que en els meus anys de joia recomenci / sense esborrar cap cicatriu de l’esperit. / O Pare de la nit, del mar i del silenci, / jo vull la pau, però no vull l’oblit. / Marius Torres 1942-Camp de la Bota 1992.”*

I afegeix: *“En memòria de les víctimes republicanes afusellades en aquest indret per la dictadura franquista.(1939-1952).*

Un amigo mío, sacerdote y poeta de Sant Adrià del Besòs, Mn. Pere Ribot, decía que cada mañana le despertaban los

tiros de los fusilamientos del Campo de la Bota.

Y ahora os relataré una anécdota curiosa y triste a la vez: La casa de ocho pisos que había al lado de lo que ahora es el Col·legi Miró, fue bombardeada por los aviones que querían atacar a la fábrica de la Macosa, donde se fabricaba material bélico. De aquella casa sólo se salvó un bebé que quedó bajo los escombros, abrazado a su madre

fallecida. Al niño le faltaba un dedo. Este niño, años más tarde, fue el primer alumno de mi padre y de mayor emigró a Argentina. Y cuando celebrábamos el 50 aniversario del Colegio, el exalumno había regresado de aquel país para reencontrarse con su primer maestro, mi padre Magí Miró, fundador del centro.

Imaginaros por un momento los abrazos y las lágrimas en el instante del reencuentro entre los dos ancianos.

Y dando un salto cuantitativo en la historia, llegamos al año 1959, año de mi nacimiento, cuando en la Rambla de Prim, que era la riera de Horta que desembocaba en el mar, empezaron a construirse las casas de nuestro barrio.

Una época en la cual había más campos de coles que viviendas y escuelas. El meu avi matern li deia: "el barri del tomàquet"

I el Sr. Iglesias, pagès del costat del Camp de la Bota, quedava bocabadat quan els xinesos del Barri de Pequín, s'agenollaven per fer l'oració al sol naixent de l'albada.

I jo encara recordo, de ben petit, mirant des de la tribuna de casa meva, a l'escola, quan van destruir la paret que separava el carrer Cristóbal de Moura a l'alçada de Josep Pla, per poder accedir al carrer Maresme. I també albiro encara, l'aigua que discorria al costat de casa pel rec de l'Isidret.

I aquell mar, que jo pensava que era tan lluny de casa, i en comptes de platja, després de passar la via del tren i les fàbriques, simplement era una deixalleria. Van arribar les olimpíades del 92 i els nostres barris es van obrir a la Mediterrània. I no oblidaré mai, tot passejant, quan vaig arribar a la sorra de la platja, la sensació de tenir el mar tan a prop.

Un mar i unes platges, que actualment són l'enveja dels turistes i dels habitants de l'interior de la península.

I jo, sempre que puc, fins i tot a l'hivern, m'hi capbusso.

Recordo un dia que va nevar, i la sorra emblanquinada em va inspirar aquest breu poema acrostic intitulat "Nadal al Poblenou" que tot seguit us recitaré:

*Neva en silenci
Arran de platja,
Dolçor de nata
Acaronant la sorra.
L'ona s'agenolla
i el mar prega.*

I ara, nostàlgicament, em vénen a la memòria els diumenges, quan anava al Camp de futbol de la Caixa de Pensions, amb el meu avi i el meu pare, que de jove havia fet d'àrbitre, a veure els partits que disputaven l'Alegria, el Bagadà o el Besonense, els nostres equips del barri.

Tampoco podemos olvidar como era el Campo del Celo y como es hoy en día, con su hierba artificial, las instalaciones deportivas que le acompañan, pistas de pádel y piscinas. Y el flamante equipo del Pujades con su fundador siempre presente.

Y es que las reivindicaciones de los vecinos y de las asociaciones han dado fruto y han sido decisivas para poder llegar donde estamos en la actualidad.

Personalidades como el Sr. Santos, Presidente de la Asociación de Vecinos Maresme, el Sr. Marcelino de la Asociación del Besòs, y muchos otros, merecen nuestro respeto y admiración por su incansable tenacidad en favor de nuestro entorno. Aún recuerdo la Asociación CECMA, Centre Cultural Maresme, que con el Sr. Santos i el Sr. Giralda al frente, organizaron concursos y exposiciones memorables durante años, en los que nuestra escuela participó activamente.

I va arribar la prolongació de l'Avinguda Diagonal, amb una gran festa multitudinària, i el Parc Diagonal Mar, i el Fòrum de les Cultures 2004.

Precisament en la inauguració del Parc Diagonal Mar, els alumnes de l'escola van actuar amb un ball espectacular i la meva filla petita que hi va participar, l'inspirà un poema que deia així:

"EL PARC DIAGONAL-MAR"

*L'olivera em saluda,
i en el llac es reflecteixen
els arbres i el meu somriure.
El sol escalfa la gent
i les nenes es diverteixen
fent música de valent.
En el "lungomare" hi seuen contents
i amb ganes de viure,
tant els pares com les mares
i les nenes que volen escriure.
Mar i Cel Miró , 9 anys. Premi Perpinyà 2003*

I no puc obviar el Fòrum de les Cultures 2004, en el que vaig tenir el plaer d'organitzar tres actes poeticomusicals dedicats a Pau Casals, als Drets Humans , a la solidaritat i a l'ecologia.

Un record molt emotiu i sorprenent per a mi, fou en el camp del besonense , a la mitja part d'un partit de futbol en el que participaven els meus deixebles, quan va pujar a l'escenari el Sr. Narváez, Regidor del Districte durant molts anys. Va acostar-se al micròfon i comunicà als assistents que el Districte de Sant Martí havia decidit atorgar-me la Medalla d'Honor de l'ajuntament de Barcelona. Podeu imaginar la il·lusió i l'agraïment immens que vaig sentir.

I ens ha quedat, doncs, un gran espai, el del Fòrum, on celebrem orgullosos la Feria de Abril i tants i tants concerts multiculturals.

I ara, en el barri fins i tot tenim els nostres "Gegants". I s'ha consolidat la Cursa Besòs-Maresme de 5 i 10 Km.

Sóc conscient que m'he deixat moltes coses en el tinter, però no m'agradaria acabar aquest pregó sense fer esment de la Universitat Politècnica amb el seu Campus i sobretot de totes les més de cinquanta entitats, associacions i escoles que treballen dia a dia per la gent dels nostres barris i donen vida al teixit social. Tot i que teniu el seu nom en el programa de la Festa Major, us les anomenaré una una .

Moltes d'aquestes associacions les podreu conèixer el dia 18 de juny a la Rambla Prim , a la

Fira d'entitats que s'està celebrant els darrers anys.

Una Rambla Prim, que vertebrava els dos barris, que és font de vida, vitalitat, ambient, lloc de trobada i passeig, espai de curses escolars i un llarg etcètera.

No oblidem el Centre Cívic Besòs, on hem fet festivals de fi de curs, reunions de veïns, exposicions, obres de teatre i presentacions de llibres.

Bé, i ara, per acabar, només dir-vos , que em sento orgullós de formar part de la vida d'aquest barri on em va veure néixer.

Amics, veïns i veïnes, no deixem de lluitar per millorar el nostre entorn . La gent que hem nascut, viscut i morirem aquí, dignament, ens ho mereixem.

Visca la nostra Festa Major Besòs-Maresme 2017